

จากชีวิตจริง 'ทูตยูนิเซฟ' 'แอน ทองประสม' 'สุขใจ-ภูมิใจ' ไม่อิงภาษา

บทบาทที่สังคมทั่วไปรู้จักเธอคนนี้คือในฐานะนางเอกซูเปอร์สตาร์-เจ้าหญิงแห่งวงการบันเทิง แต่นอกจากความสวยและมีมือการแสดงอีกบทบาทที่ทำให้คำว่าเจ้าหญิงของเธอแจ่มชัดขึ้น คือบทบาทในฐานะ "ทูตยูนิเซฟประจำประเทศไทย" ซึ่งเธอคนนี้นับว่ามีใจมาก เธอคนนี้.... "แอน ทองประสม"

ห้องเรียนหย่อมบ้านแม่ลาภิเษกเหนือและใต้ อ.ขุนยวม จ.แม่ฮ่องสอน หนึ่งในพื้นที่เป้าหมายที่ทูตยูนิเซฟเข้าไปสนับสนุนด้านการเพิ่มโอกาสทางการศึกษาให้เด็ก ๆ ซึ่งแม้จะมีระยะทางไม่ไกลจากตัวเมืองนัก แต่การเดินทางกลับอยู่ในสภาพสมบุกสมบันระคนหวาดเสียว ตัวภูมิประเทศฝั่งหนึ่งเป็นเขาสูงชัน ขณะอีกฝั่งหนึ่งเป็นหุบเขาลึก จนแม้แต่ผู้ชายก็ยังอดรู้สึกหวาดหวั่นไม่ได้ แต่ แอน ทองประสม ก็ร่วมเดินทางเข้าไปดูแลเด็ก ๆ จนคนขับรถเผย ๆ ว่า...นี่เราเจ้านางเอกมาทรมานเกินไม่ไหม ? แต่ทันทีที่รถถึงจุดหมาย และทีม "วิถีชีวิต" ลงถามไถ่นางเอกคนดังกล่าว...เป็นอย่างไรบ้าง ? เธอยิ้มและตอบว่า "ยังสบายดีอยู่ และถือเป็นประสบการณ์ที่ดีมาก"

นางเอกสาวเจ้าของฉายาเจ้าหญิงแห่งวงการบันเทิงคนปัจจุบัน บอกกับเราว่าหลายคนมักคิดว่าเธอเข้ามารับหน้าที่นี้ เพียงเพื่อต้องการบริหารภาพลักษณ์ให้ดูดี ซึ่งเธอเองก็ไม่ว่าอะไรถ้าใครจะคิดอย่างนั้น แต่ยืนยันว่า ถ้าต้องทนก็คงไม่ทำมาถึง 2 ปี และเธอก็เพิ่งจะต่อสัญญารับตำแหน่งทูตยูนิเซฟมาหมาด ๆ

"เข้าใจนะ เพราะคนจะมองว่าอาชีพนักแสดงจะไปช่วยอะไรได้ แต่แอนคิดว่าเราอยู่วงการนี้มา 19 ปี เราได้รับอะไรดี ๆ มากมาย โดยที่เรา ธรรมชาติของคนในวัยอย่างแอน แอนว่าทุกคนจะไม่นึกถึงตัวเองอย่างเดียวแล้ว แต่จะเริ่มนึกถึงรอบข้าง นึกถึงสังคมมากขึ้น จึงคิดว่าไม่แปลกที่จะเกิดความรู้สึกว่าอยากทำอะไร

แบบนี้ เพราะทำให้เรารู้สึกว่ามีคุณค่าขึ้น แต่พูดแบบนี้ไม่ใช่ว่าไม่รักอาชีพของแอนนะ รักเหมือนกัน แต่เราคิดว่าสามารถที่จะทำตรงนี้ได้ด้วย ยังได้ทำก็ยังทำให้เรารู้สึกภูมิใจ รู้สึกว่ามีประโยชน์นอกเหนือจากความเป็นนักแสดงอย่างเดียว"

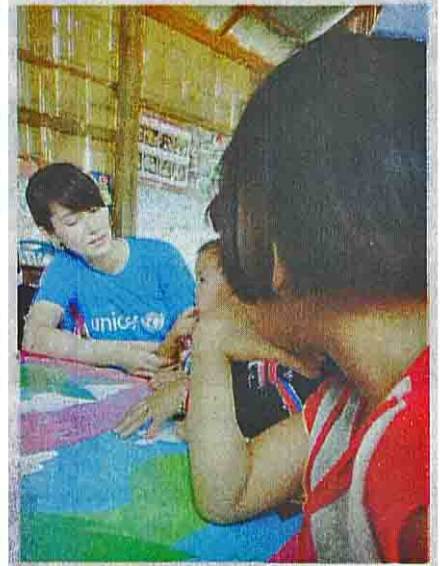
เธอยังคำถามต่อไปว่า หน้าที่ทูตยูนิเซฟทำอะไรบ้าง เธอตอบว่า เริ่มตั้งแต่ลงพื้นที่เพื่อรับฟังปัญหา ให้กำลังใจคนทำงาน และเสนอความคิดกับคณะทำงาน แต่บทบาทหลักคือการสะท้อนปัญหาให้สังคมรับทราบต่อสถานการณ์มากกว่า โดยใช้ความเป็นจุดสนใจที่สังคมมีต่อเธอเป็นสื่อกลางที่จะบอกทุกคนให้หันมาฟังปัญหา

ส่วนสาเหตุที่สนใจปัญหาเด็ก แอนบอกว่า

อาจเพราะเป็นจังหวัดชีวิต เพราะส่วนหนึ่งเธอก็ก้าวมาจากความขาดแคลนเช่นกัน แต่ก็เทียบกับความขาดแคลนของเด็กอีกเป็นจำนวนมากไม่ได้เลย เพราะมีปัญหามากกว่าเยอะ และกับเด็กที่เธอมาพบครั้งนี้ แม้จะเป็นกลุ่มเล็ก ๆ แต่ก็เด็กไทย เป็นคนไทย ซึ่งแอนบอกว่า กรณีของเธอจะขาดในสิ่งที่ เป็นขั้นพื้นฐาน แต่เด็ก ๆ เหล่านี้ขาดแคลนแทบทุกสิ่ง

ก่อนที่จะมาทำตรงนี้ เธอก็มีปัญหามากมาย แล้วพอเข้ามาอยู่ใจกลางปัญหา ก็ทำให้รู้ว่าเด็กและคนเหล่านี้ต้องการอะไร เพราะอย่างน้อยเธอ

“ ถ้าใครได้สัมผัสสภาพความเป็นอยู่ของเขา ก็จะเข้าใจว่าทำไมเราควรจะให้เขา.. ”

เองก็เคยอยู่ในจุดที่ใกล้เคียงกันมาก่อน
“แอนเคยเป็นเด็กแบบนี้มาก่อนเลยรู้ว่าเด็ก
อยากได้อะไร การกินนมแคปีละกล่องมันไม่พอหรอก
เราเคยถามว่าทำไมเราถึงไม่สูง เพราะเด็ก ๆ เราไม่ได้
จับโภชนาการที่ดี พอเราเห็นแบบนี้เราก็เข้าใจ ณ วันนี้
เด็กอาจไม่รู้ ยังไม่รู้สักอะไร แต่หากเขาต้องไปเจอโลก
ที่มันกว้างขึ้น สนามที่มันใหญ่มากขึ้น คำถามคือเขาจะ
เอาตัวรอดได้หรือไม่ ถ้าเราไม่ช่วยสร้างภูมิคุ้มกันให้ มันก็
จะเป็นปัญหาสังคมตามมา นั่นคือเหตุผลที่เราจำเป็นต้อง
ต้องเข้ามาช่วย ในวัยของเขา เขาอาจจะยังไม่รู้สึก
ร้อนรู้หนาว แต่ปัญหาจะเกิดขึ้นเมื่อเขาต้องออกไปสู่
เวทีที่ใหญ่กว่านี้ จริงอยู่เขาอาจพอใจกับจุดตรงนี้
แล้ว แต่ไม่ใช่หน้าที่ของเราที่จะตัดสินว่าพอหรือยัง
สิ่งที่เราทำเราก็แค่เพิ่มโอกาสให้เขา อย่างน้อยมันก็
อาจทำให้เขาได้มีทางเลือกที่มากขึ้นในชีวิต” แอนเล่า
ความคิดของเธอให้ฟัง

ถามต่อไปว่าสาระในชีวิตจริงกับโลกที่
สะท้อนในภาพมายาต่างกันขนาดไหน ? แอนบอกว่า
ในมุมมองของเธอคิดว่าในละครน่าเฝ้ามาก แต่ใน
ชีวิตจริงก็น่าเฝ้าเหมือนกัน เพียงแต่ว่ามีมิติหลากหลาย
ซับซ้อนมากกว่า

“ถ้าถามว่าเอาสาระในชีวิตจริงมาใส่ใน
บันเทิงได้ไหม แอนคิดว่าทุกอย่างมันก็อบบี้ได้ แต่ใน
บันเทิงมันดูซ้ำมากเกินไป เลยมองว่าไม่ค่อยหลากหลาย
แต่จริง ๆ คนอาชีพอย่างแอนต้องแบบนี้
ต้องเห็นของจริงแล้วเอาไปปรุงแต่งใหม่และถ่าย
ทอดออกมาเป็นการแสดง เด็กเหล่านี้เขาร้องเพลง
ชาติได้ ลวดดนตรีได้ เป็นประชากรที่ไม่ได้คิดไม่ติดกับ
ประเทศ ถ้าใครได้สัมผัสสภาพความเป็นอยู่ของเขา
ก็จะเข้าใจว่าทำไมเราควรจะให้เขา ยิ่งแอนได้เดินเข้า

มา ทำให้รู้ว่ายัง
มีปัญหาอีกเยอะที่
ต้องเร่งทำ หัวข้อ
ต้น ๆ ก็คือการศึกษา
เพราะหาก
เด็กไม่มีการ
ศึกษา พอโตขึ้น
เขาก็อาจไปทำ
อะไรในสิ่งที่ไม่
ตั้งใจแบบผิด ๆ
หรืออาจถูกล่อ
ลวงเพราะความ
ไม่รู้-ไม่หันของ
เขา วันนี้ปัญหา
อาจอยู่ไกลตัว
แต่สักวันถ้าเรา
ปล่อยไว้ มันก็
จะค่อย ๆ ขยับ

เข้ามาใกล้เรา
มากขึ้น”

กับ ความ
คาดหวังใน
อนาคต แอนบอก

ว่าอยากทำหน้าที่ให้กว้างขึ้น นอกจากปัญหาเด็ก
ไทยแล้ว ถ้ามีโอกาสก็อยากจะเดินทางไปศึกษาเด็ก
ในเขตแดนอื่นบ้าง ทั้งพื้นที่ที่สามารถแก้ไขปัญหา
สำเร็จ เพื่อนำมาปรับใช้ และพื้นที่ที่ยังมีปัญหา
เพื่อนำมาเปรียบเทียบ ซึ่งจะช่วยเพิ่มพูนความรู้และ
ประสบการณ์ได้ดียิ่งขึ้น

“บีบีแอนก็ต่อสัญญา บางที่ยังรู้สึกเกรงใจ
ด้วยซ้ำ เพราะบางที่เราต้องไปทำงาน คิวบางครั้ง
จะแน่นมาก แต่ถ้ามีเวลาช่วงไหนที่ว่าง แอนก็ยืนยัน
ว่าแอนพร้อมทันที เพราะจุดนี้แอนมีความสุขมากที่
ได้ทำ ไม่เคยรู้สึกว่าจะต้องอดทนหรือฝืนอะไร
ถ้าทางยูนิเซฟจะต่อสัญญากับแอนไปเรื่อย ๆ แอน
ก็จะยังทำต่อไป หรือจนกว่าเขาจะไม่ให้เราทำ หรือ
เห็นว่าเราไม่มีความสำคัญแล้ว” แอนกล่าว

“แอนก็อยากจะเป็นอย่าง แองเจลิน่า ไจ
ลีส ที่มีโอกาสได้ทำงานและได้เดินทางไปทั่วโลก
เหมือนกันนะ” เป็นสิ่งที่นางเอกตั้งรายนับออกกับเรา
เมื่อถูกถามถึงความฝันกับการทำงานเพื่อเด็ก ๆ
และนี่ก็คือส่วนเล็กๆหนึ่งในความคิด เศษ

ส่วนหนึ่งในหลาย ๆ บทบาท ของ “แอน ทอง
ประสม” ในฐานะ “ทุดยูนีเซฟประจำประเทศไทย”
นอกเหนือไปจากภาพความเป็นเจ้าหญิงใน
วงการมาษา.

ศิริโรจน์ ศิริแพทย์ : รายงาน

'พิเชียส:' ในดวงใจแอน

แอน ทองประสม บอกเราว่า พื้นที่บ้านแม่ลาเกะเหนือ-ลาเกะใต้ อ.ขุนยวม และบ้านดงมะไฟ อ.ปางมะผ้า จ.แม่ฮ่องสอน มีภูมิประเทศสูงชัน การเดินทางยากลำบาก ทำให้มีปัญหาเรื่องการเดินทาง ทำให้ขาดแคลน "ครู" ซึ่งหากบุคลากรครูไม่พอกับจำนวนเด็กที่มีอยู่ อาจทำให้สัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาไม่ดี แต่ปัญหานี้ก็ทุเลาลงเมื่อได้ "ครูชนเผ่า" เข้ามาช่วย ซึ่งภารกิจที่คุณครูบนดอยเหล่านี้ทำเป็นสิ่งที่คุณประทับใจมาก

"การที่รัฐจะดูแลเรื่องช่องว่างทางการศึกษา แอนว่ามันหลายอย่างนะ คือนอกจากการเทงบลงมาแล้ว รัฐก็ควรติดตามผลด้วย ด้านครู หรือบุคลากร ก็ต้องดูแลและรับผิดชอบด้วย กับครูชนเผ่านี้แอนว่าเขาต้องเสียสละมาก ๆ เลยนะ คือไม่ใช่เรื่องเงินอย่างเดียวแล้ว ต่อให้มีเงินเดือนมากแล้วให้เขามาอยู่แบบนี้ แอนว่าถ้าเป็นทั่ว ๆ ไปหากเลือกได้คงขอเงินน้อยกว่านี้แต่ไปอยู่ที่ตึกว่านี่แน่ ๆ ครูเหล่านี้จึงถือว่าเสียสละมาก...

การเดินทางลำบาก บางคนต้องทิ้งครอบครัว ทั้งลูกตัวเอง เพื่อมาดูแลลูกคนอื่น อีกอย่างครูที่นั่นทำหน้าที่แบบเอเวอริตติ้ง คือเป็นทุกอย่างทุกอย่างของเด็ก แอนคิดว่าเราจะทำยังไงที่จะมีคนเหล่านี้ให้มามาก ๆ ให้มีทัศนคติอย่างนี้ จะหลอมความคิดคนเป็นครูให้คิดแบบนี้ได้ยังไง ซึ่งเป็นงานที่ยากแต่ก็ท้าทาย และถ้าต้องการให้เห็นผลเร็ว ๆ ลำพังรัฐบาลทำคงไม่พอ ก็ต้องให้ทุกคนช่วยกันด้วย"